

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **B. V.**, zast. JUDr. Ladislavem Koženým, advokátem se sídlem Sladkovského 13, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2013, č. j. 11 A 149/2010 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta JUDr. Ladislava Koženého **se určuje** částkou 3400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 4. 2010, sp. zn. SZ 053391/2010/KUSK REG/AB, č. j. 066360/2010/KUSK, zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení starosty města Čáslav ze dne 15. 2. 2010, č. j. SEK 2807/2010-50/2010sia, o námitce podjatosti vznesené vůči tajemníkovi Městského úřadu Čáslav.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji výrokem I. rozsudku ze dne 30. 8. 2013, č. j. 11 A 149/2010 – 27, odmítl.

Městský soud uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce podal dne 31. 10. 2009 k Městskému úřadu Čáslav návrh na obnovu řízení podle § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve věci rozhodnutí stavebního úřadu. V tomto návrhu uplatnil námitku podjatosti pracovníků stavebního úřadu. Podáním ze dne 2. 1. 2010 uplatnil námitku podjatosti konkrétně proti tajemníkovi Městského úřadu Čáslav. O této námitce rozhodl starosta města nadepsaným usnesením ze dne 15. 2. 2010 tak, že tajemník Ing. J. R. není v dané věci podjatý. Žalobcovo odvolání proti usnesení starosty města žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný konstatoval zejména to, že důvod podjatosti, který žalobce uvedl, a to údajné patologické chování vůči jeho osobě, nelze považovat za relevantní.

Městský soud se zabýval především otázkou, zda jsou ve věci splněny podmínky pro to, aby mohl žalobou napadené rozhodnutí věcně posoudit a dospět k závěru, že tomu tak není. Z § 65 odst. 1 s. ř. s. totiž vyplývá, že soudnímu přezkumu podléhají pouze takové úkony správního orgánu, kterými se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti, což však není případ žalobou napadeného rozhodnutí.

Svémi rozhodnutími v dané věci správní orgány nezaložily, nezměnily, nezrušily ani závazně neurčily žádná práva ani povinnosti žalobce. Na právech žalobce ani na jeho povinnostech se ničeho nezměnilo. Rozhodnutí o námitkách podjatosti je svým charakterem rozhodnutím, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Jestliže v průběhu určitého procesu účastník tohoto procesu uplatní ve vztahu k orgánu, který tento proces vede či řídí, námitky podjatosti, musí příslušný orgán o těchto námitkách rozhodnout ještě před tím, než je učiněn konečný úkon, resp. než je rozhodnuto ve věci samé. O samotných právech či povinnostech určitého subjektu je však rozhodnuto až následně. Pokud je výsledkem tohoto procesu rozhodnutí, které zakládá, mění, ruší či závazně určuje práva, může se takový subjekt bránit proti tomuto konečnému rozhodnutí ve věci samé samostatnou žalobou a v jejím rámci může namítat i vady řízení spočívající v nesprávném posouzení námitky podjatosti. Z toho podle městského soudu vyplývá, že samotné rozhodnutí o námitkách podjatosti nepodléhá samostatnému soudnímu přezkumu. V tomto smyslu městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 – 23, publikovaný pod č. 114/2004 Sb. NSS.

Městský soud konstatoval, že podle § 70 písm. c) s. ř. s. jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřipustná, jestliže se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustný. S přihlédnutím k závěru o tom, že žalobou napadené rozhodnutí ve věci námitky podjatosti je rozhodnutím, kterým se upravuje vedení řízení, a nikoliv rozhodnutím, které by splňovalo podmínky uvedené v § 65 odst. 1 s. ř. s., dospěl městský soud k závěru, že pro toto rozhodnutí platí kompetenční výluka podle § 70 písm.

pokračování

c) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s., a proto podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobu proti tomuto rozhodnutí odmítl jako nepřijatelnou.

Žalobce (stěžovatel) napadl výrok I. rozsudku městského soudu kasační stížností poukazující na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V této kasační stížnosti zrekapituloval průběh řízení před správními orgány a závěry vyplývající z rozhodnutí městského soudu, přičemž uvedl, že se městský soud mýlí v tom, že žalovaný svým rozhodnutím nezaložil, nezměnil, nezrušil ani závazně neučil práva nebo povinnosti stěžovatele. Stěžovatel je toho názoru, že odmítnutí žaloby a důvody, o které se v tomto smyslu městský soud opřel, jsou nesprávné, pročez navrhl, aby zdejší soud kasační stížností napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Zdejší soud předepisuje, že v posuzovaném případě stěžovatel kasační stížností napadl výrok rozhodnutí městského soudu o odmítnutí návrhu. Takovou kasační stížnost lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS). Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu je tak otázka, zda městský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel napadl žalobou rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o jeho odvolání ve věci námitky podjatosti podané vůči oprávněné úřední osobě – tajemníkovi městského úřadu. Tato námitka, jak vyplývá z rekapitulace správního spisu provedené městským soudem, byla vznesena v rámci dosud pravomocně neskončeného řízení o návrhu na obnovu stavebního řízení.

Jak plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 - 23, publikovaný pod č. 114/2004 Sb. NSS, a ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2010 - 59, www.nssoud.cz), je rozhodnutí správce daně o vyloučení pracovníka z daňového řízení rozhodnutím, kterým se pouze upravuje vedení řízení [§ 70 písm. c) s. ř. s.], a není tudíž přezkoumatelné samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Případné vady daňového řízení způsobené nesprávnou aplikací ustanovení o vyloučení pracovníků správce daně je možno namítat v řízení o opravných prostředcích proti meritornímu rozhodnutí.

Byť se uvedená judikatura týká rozhodnutí o podjatosti úředních osob podílejících se na správě daně, jsou její východiska i závěry plně aplikovatelné i v nyní posuzované věci. To výslovně vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2007, č. j. 4 As 46/2007 – 75, www.nssoud.cz, kde zdejší soud dovodil, že dané závěry se plně uplatní, s ohledem na podobnou úpravu daného institutu, i v případě řízení dle obecných předpisů o správním řízení. Z novější judikatury pak lze uvést např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 51/2011 – 135, www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší soud rovněž dospěl k závěru, že rozhodnutí ve věci námitek podjatosti úředních osob ve správním řízení není samostatně soudně přezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává následující:

Pro posouzení otázky, zda je ve správním soudnictví přípustné přezkoumání rozhodnutí správního orgánu (o podjatosti úřední osoby), je třeba posoudit jeho charakter, tedy to, zda zasahuje do veřejných subjektivních práv a zda jde o konečné rozhodnutí v daném správním řízení (zde ve věci rozhodování o obnově řízení).

Usnesením o námitce podjatosti, tedy o vyloučení, resp. nevyloučení úřední osoby ze správního řízení, je rozhodováno toliko o tom, zda ta která úřední osoba bude či nebude dále participovat na probíhajícím správním řízení. Podle svého charakteru jde pouze o rozhodnutí o vedení řízení, jímž se upravují poměry ve správním řízení, resp. vytvářejí se předpoklady pro to, aby mohlo být ve věci meritorně rozhodnuto. Usnesení starosty o námitce podjatosti podané stěžovatelem, ani rozhodnutí žalovaného o odvolání proti tomuto usnesení, tedy nejsou konečnými rozhodnutími ve věci samé, ale pouze rozhodnutími dílčími, která by měla rozhodnutí ve věci samé předcházet.

Výrok předmětného usnesení (ve spojení s rozhodnutím odvolacího orgánu) tedy svým charakterem přímo nezasahuje do subjektivních práv účastníka řízení (hmotně-právní pozice stěžovatele). Takové rozhodnutí nespadá pod definici § 65 odst. 1 s. ř. s., podle nějž se lze správní žalobou domáhat zrušení pouze takových rozhodnutí správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti, nestanoví-li soudní řád správní nebo zvláštní zákon jinak. Na tom ničeho nemění, že proti usnesení o námitce podjatosti je přípustné odvolání.

Nejvyšší správní soud rovněž dodává, že z jeho citované judikatury vztahující se k otázce soudního přezkoumání rozhodnutí o námitce podjatosti vyplývá, že ačkoli je takové rozhodnutí vyloučeno ze samostatného soudního přezkumu, lze je napadnout spolu s meritorním rozhodnutím ve věci, kde může být případně shledána vada řízení spočívající v nesprávném posouzení námitky podjatosti. Ve své judikatuře Nejvyšší správní soud dovodil, že vyloučením rozhodnutí o námitce podjatosti ze samostatného soudního přezkumu nedochází k porušení práva na soudní ochranu proti rozhodnutím správních orgánů (čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), neboť přezkum rozhodnutí o námitce podjatosti není vyloučen úplně, nýbrž pouze koncentrován do řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o věci samé.

Lze tak uzavřít, že žalobou bylo napadeno rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Takové rozhodnutí ovšem není samostatně přezkoumatelné

pokračování

ve správním soudnictví, neboť na ně dopadá kompetenční výluka dle § 70 písm. c) s. ř. s. Z tohoto důvodu městský soud žalobu správně odmítl pro nepřipustnost dle § 46 odst. 1 písm. d) a § 68 písm. e) s. ř. s.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, z obsahu spisu však plyne, že mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen JUDr. Ladislavem Koženým, advokátem, který mu byl ustanoven městským soudem již v řízení o žalobě; toto zastoupení pokračovalo i v následném řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování podle § 35 odst. 8 s. ř. s. stát. Jelikož zástupce stěžovatele Nejvyššímu správnímu soudu nevyčíslil odměnu za zastupování, rozhodl Nejvyšší správní soud o odměně a náhradě hotových výdajů na základě skutečností zřejmých ze spisu. Ustanovenému zástupci stěžovatele tak byla za zastoupení v řízení o kasační stížnosti přiznána odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v účinném znění, ve výši 3100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 3400 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. ledna 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu